

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce **J. P.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení,** Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2002, č. j. xxx,

takto:

I. Rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 5. 3. 2002, č. j. xxxx, se **zrušuje** pro vady řízení a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 5. 3. 2002 byla žalobci přiznána jednorázová peněžní částka 60 000 Kč podle § 5 odst. 4 zákona č. 261/2001 Sb. (dále též „zákon“) z důvodu jeho věznění z politických důvodů v době od 3. 1. 1973 do 3. 11. 1973.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí včas opravný prostředek (který je podle nyní platných předpisů posuzován jako žaloba) u věcně a místně příslušného Vrchního soudu v Praze, v němž poukázal na to, že nebyla odškodněna doba jeho věznění od 26. 5. 1975 do 26. 3. 1976 a požádal, aby uvedená doba věznění byla dodatečně zhodnocena pro poskytnutí jednorázové peněžní částky.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na to, že žalobce byl sice vězněn po dobu dvaceti měsíců, byl mu však rehabilitován pouze trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, takže mu náleží jednorázová peněžní částka za 10 měsíců věznění, tj. částka 60 000 Kč, která mu byla přiznána. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Vrchní soud v Praze o věci nerozhodl do 1. 1. 2003, proto v souladu s § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), věc postoupil Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (§ 130 odst. 1 s. ř. s.) jako soudu věcně příslušnému.

Žaloba je důvodná. S ohledem na souhlas žalované s rozhodnutím o věci bez jednání a s přihlédnutím k nevyjádření nesouhlasu s takovým projednáním žalobcem, soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. se tento zákon rovněž vztahuje na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. únorem 1948 a 1. lednem 1990 a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu (dále jen „politický vězeň“).

Z obsahu správního spisu žalované vyplývá, že žalobce uplatnil žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. dne 19. 12. 2001 u Pražské správy sociálního zabezpečení. Přestože žádost byla sepsána na předtištěném formuláři správním orgánem, nemá potřebné náležitosti, když z ní není zřejmé, za jakou dobu věznění žalobce poskytnutí jednorázové peněžní částky požaduje. K upřesnění doby, za níž žalobce odškodnění požaduje, nebyl žalobce vůbec vyzván, přestože předložil potvrzení Vězeňské služby ČR o výkonu vazby a trestu na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ve věci sp. zn. 3 T 29/1973 (doba vazby a trestu od 3. 1. 1973 do 3. 11. 1973) a na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci sp. zn. 2 T 35/1971 (doba trestu od 26. 5. 1975 do 26. 3. 1976), pouze však předložil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 2. 11. 1990, sp. zn. Rt 183/90, jímž byl podle § 2 odst. 1, písm. d) zákona č. 119/1990 Sb. prohlášen za zrušený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 6. 4. 1973, sp. zn. 3 T 29/73, kterým byl žalobce uznán vinným trestným činem opuštění republiky podle § 109 odst. 2 tr. zákona.

I přes uvedené nejasnosti žalovaná řízení nedoplňovala a napadeným rozhodnutím žalobci přiznala odškodnění pouze za dobu věznění od 3. 1. 1973 do 3. 11. 1973 a vůbec se nezabývala otázkou, zda žalobci náleží odškodnění i za další doloženou dobu věznění v době od 26. 5. 1975 do 26. 3. 1976. Z podaného opravného prostředku přitom vyplývá, že žalobce požaduje poskytnutí odškodnění i za posledně uvedenou dobu věznění, na žalované proto bude, aby v dalším řízení objasnila, zda žalobci náleží poskytnutí jednorázové částky i za dobu věznění od 26. 5. 1975 do 26. 3. 1976. Za tím účelem musí žalovaná vést žalobce k předložení soudního rozhodnutí, jímž bylo rozhodnutí o jeho věznění v době od 26. 5. 1975 do 26. 3. 1976 zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb.; žalobce zatím takovéto rozhodnutí nepředložil, a to ani na základ výzvy zaslané mu Vrchním soudem v Praze.

Napadené rozhodnutí nebylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 46 správního řádu), Nejvyšší správní soud proto toto rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.).

Žalobce měl ve věci plný úspěch, takže podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení proti žalované, protože však toto právo neuplatnil, bylo vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu